Keskipohjanmaa 03.04.1966

Kesk. Pohjanmaa 3.4-66

Taide

Laulu-Jaakkojen 20 v. konsertti

Siellä missä on ponnekkaasti toimiva mieskuoro, siellä ei ainakaan kuoron omista konserteista puutu kuulijoita — varsinkaan juhlakonsertin ollessa kyseessä — kuten Pietarsaaren Laulu-Jaakoilla lauantai-iltana oli.

Kauppaoppilaitoksen suuri juhlasali oli jo hyvissä ajoin ennen konsertin alkua kansoitettu viimeistä tuolia myöten ja niinpä kuorolaiset joutuivat haalimaan suuren määrän lisäistuimia, ennenkuin konsertti voitiin alkaa.

Kun kuoro oli laulanut tunnuslaulukseen valitsemansa Merikannon Kymmenen virran maa, alkoi varsin pitkään kestänyt tervehdysten sarja. Lähes pariinkymmeneen nouseva kukkalaitteitten määrä kertoi yhtä monesta kuoron ystävästä, kuoroista ja musiikkiyhdistyksistä, jotka edustajiensa välityksellä toivat juhlivalle kuorolle tervehdyksensä ja onnittelunsa. Kaukaisimmat onnittelijat olivat saapuneet Ruotsin Bodenista, Pohjan Mieslaulajien edustajat Kemistä, Pohjan Miesten Vaasasta, Lauluveikkojen ja Maakuntakuoron Kokkolasta jne. Toistakymmentä pietarsaarelaista kuoroa ja musiikkiyhdistystä oli onnittelijoiden joukossa.

Kun kuoro jo näin runsain määrin tuli kukitetuksi ennen varsinaisen ohjelman alkua ja kun koko näyttämön reuna koko leveydeltään tuli yhdeksi kukka-aidaksi yleisön ja kuorolaisten välillä, ei se kuitenkaan muodostunut erottavaksi, vaan yhdistäväksi tekijäksi. Jo näin varhaisessa vaiheessa voitiin todeta tiivis juhlatunnelma. Kuoron oli siitä helppo jatkaa.

Kun tietää ne vaikeudet, mitkä Laulu-Jaakoillakin on ollut 20-vuotisen taipaleen aikana, suo kuorolle mielellään tällaisen juhlan, joka antaa intoa jatkamiseen ja taiteellisesti yhä vaativamman ohjelman esittämiseen.

Nyt pidetyn juhlakonsertin ohjelma oli varsin kirjava. Tilaa oli annettu vaatimattomillekin teoksille, jos toisaalta oli uskallettu ottaa ohjelmistoon kuoron kypsyyden kovalle koetukselle asettaviakin. Viimeksimainittua edustaa Sibeliuksen Tulen synty. Ja tuolta toiselta laidalta katsoisin olevan saman säveltäjän Fläkten, vindar, mildare sekä Sonnisen sovittama Suo kohti, Herrani. Ehkäpä jälkimmäisiin kappaleisiin — niiden näennäisestä helppoudesta johtuen — kuoro oli suhtautunut hiukan kevyesti. Muu osa ohjelmasta noudatteli normaalia, koeteltua linjaa.

Kuorokonserttien kohokohdiksi muodostuvat tavallisesti solistien esiintymiset. Eikä ilta ollut tältäkään osin pettymys. Sakari Ylisaari, taisi varastaa kauniilla tenorillaan melkoisen osan illan "kakusta". Hän lauloi Kilpisen tunnettu, mutta aina yhtä kauniin ja vaikuttavan Laululle ja Wideenin Serenadin soolo-osat.

Varsin pitkälle kehittynyt barytoni on illan toisella solistilla, Seppo Miettisellä (jonka kotipaikan kuulimme olevan Kokkolan). Tulen Synty on vaativa teos niin solistille kuorolle kuin orkesterillekin ja tietenkin johtajalle. Seppo Miettinen selviytyi vaativasta tehtävästään kiitosta ansaitsevalla tavalla. Ja kunhan ääni saa iän mukanaan tuomaa syvyyttä alempiin rekistereihin, voidaan liioittelematta puhua korkealuokkaisesta barytonista. Niin kuoro kuin orkesterikin hoitivat säestykset kiitettävästi.

Kuoron kokonaisvahvuus oli 44 laulajaa ja äänet jakautuvat melko tasaisesti. Jos paremmuusjärjestystä halutaan mainittavan, aloittaisin bassopuolelta. Näistä ensibasso selviytyi aivan kiitettävästi muutamista soolonumeroistaan yhtäläisellä ja yhdenvärisellä laulullaan. II basson voima perustuu liian harvojen harteille. I tenori, joka on mieskuoron tärkein, oli mielestäni hiukan kesytön. Jos sille antoi johtaja vähän valtuuksia, tuli helposti kuuluville "linjavikoja" ja erivärisiä ääniä. Korkeutta ja voimaa oli kyllä tarvittaessa, mutta sitä eivät kaikki käyttäneet kurinalaisesti. Kuulipa luvatonta liukumistakin yksinäisinä osasuorituksina.

Yhteenvetona koko kuoron kohdalla sanoisin, että nyt kun kuoro on saavuttanut niin vuosissa kuin laulutaidossakin oman vankan asemansa mieskuorolaulun saralla, ja kun laulajavahvuuskin on jo melkoinen, ehkä äänenmuodostus olisi se, mihin kannattaisi vastaisuudessa kiinnittää huomiota.

Kuoron johtajalla, Mauri Paanasella on ollut onnea mukanaan. Hänen johtajakautenaan on kuoron laulajavahvuus kohonnut vuosi vuodelta. Ja nyt pidetty juhlakonsertti oli todistus tiiviistä työstä ja sen tuottamista tuloksista. Ja kun kuorolla on noin paljon laulajia ja niin paljon ystäviä, etteivät ne tahdo saliin mahtua, ei päätelmän teko ole vaikeaa. Laulu-Jaakot on saavuttanut Pietarsaaren suomenkielisenä mieskuorona vankan aseman kaupungin musiikkielämässä ja kunhan ote säilyy — mitä emme epäile — eivät juhlatilaisuudet lopu tähän.

Ansiokkaina avustajina toimivat Magnus Westerlund, piano ja Pietarsaaren Orkesteri.

Loppuosastossa vierailivat kuoron entiset johtajat Niilo Kentala ja Väinö Melarti.

Olavi Pelttari